

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Němečkem, advokátem se sídlem Blahoslavova 4, Šumperk, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 23. 6. 2011, čj. 4452-2/2011-130100-21, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci, ze dne 28. 5. 2013, čj. 76 A 30/2011 – 164,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 28. 5. 2013, čj. 76 A 30/2011 – 164, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Celní úřad Šumperk rozhodnutím ze dne 13. 5. 2011, čj. 1545-13/2011-096200-021, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 4 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Celní úřad zjistil dne 22. 9. 2010 při kontrolním vážení jízdní soupravy složené z motorového vozidla a přípojného vozidla překročení největších povolených hmotností stanovených zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Konkrétně byla překročena celková povolená hmotnost na nápravy č. 2, 3, dále největší

povolená hmotnost motorového vozidla a největší povolená hmotnost přívěsu. Největší povolená hmotnost jízdní soupravy překročena nebyla. Řízením vozidla, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, žalobce porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 2 odst. 5, 6, 7 a § 91 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb. a § 15 odst. 1 písm. c) bodem 4, odst. 2 písm. b) a d) vyhlášky č. 341/2002 Sb. Za tento přestupek celní úřad uložil žalobci pokutu ve výši 2000 Kč.

2. Celní ředitelství Olomouc zamítlo odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 23. 6. 2011, čj. 4452-2/2011-130100-21. (*pozn. NSS: V souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění zákona č. 407/2012 Sb., stávající celní ředitelství zanikla ke dni 1. 1. 2013. V rámci nedokončených řízení ve správním soudnictví se dnem 1. 1. 2013 jejich nástupcem stalo Generální ředitelství cel.*)

II.

3. Žalobce napadl rozhodnutí celního ředitelství žalobou u Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, který ji rozsudkem ze dne 28. 5. 2013, čj. 76 A 30/2011 – 164, zamítl. Rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

4. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

5. Stěžovatel namítl, že přetížení vozidla nebylo prokázáno. Vážení vozidla neproběhlo v souladu s „*obecněprávními*“ předpisy a vnitřními předpisy upravujícími metodiku vážení, protože (1) vážicí zóna neměla požadované parametry, což způsobilo zkreslení naměřených hodnot, (2) vážení proběhlo při zabrzděném vozidle a nebylo vyhověno žádosti stěžovatele o kontrolní vážení a (3) u naměřených tíhových hodnot nebyl proveden přepočít v souladu s metodickým pokynem (metrologickým předpisem MP 009-04), konkrétně nebyla odečtena polovina intervalu rozšířené nejistoty.

6. Již v průběhu správního řízení stěžovatel namítl, že vážicí zóna neodpovídala požadavkům pokynu MP 009-04. Vážicí zóna nebyla řádně vyznačena a nebyla překontrolovatelná. Navíc nebyly splněny podmínky po celé délce vážicí zóny. Na komunikaci, na které bylo provedeno vážení, byly výmoly a výtluky. V žalobě stěžovatel doplnil, že vážicí zóna musí splňovat požadavky bodu 6.2.2 pokynu MP 009-04 po celé své délce (tj. 44,3 m). Tato skutečnost nebyla ve správním řízení jakkoliv prokázána. V Popisovém listu je zakreslena zóna pouze o rozměrech 20 x 3 m, zbývající část (9,7 m před tímto obdélníkem a 14,6 m za ním) nebyly zaměřeny a posouzeny podle požadavků bodu 6.2.2.

7. Krajský soud k těmto námitkám uvedl, že orgány provádějící měření dostály požadavkům obecně závazných právních předpisů i obou vnitřních předpisů. Vyšel přitom

z Popisového listu a vyjádření pracovníka Centra služeb pro silniční dopravu (dále jen „CSPSD“) ze dne 24. 3. 2011.

8. Popisový list však vymezuje pouze vážicí zónu v délce 20 m a šířce 3 m a jen pro tento úsek dokládá kvalitu vážicí zóny ve vztahu k jejímu sklonu (podélný sklon max. 1,6 %, příčný sklon max. 0,8 %). Prostor před a za tímto obdélníkem nebyl posouzen v souladu s bodem 6.2.2 pokynu MP 009-04. V písemnosti ze dne 24. 3. 2011 se pracovník CSPSD nijak nevyjádřil k zaměření vážicí zóny, ale pouze k zabrzdění vozidla. K zaměření a posouzení celé délky vážicí zóny se nevyjadřuje žádná listina založená ve spisu. Shromážděnými důkazy tedy nebylo prokázáno, že vážicí zóna splňuje kvalitativní požadavky po celé délce 44 m.

9. Skutečnost, že krajský soud neprojednal a dostatečně nevypořádal řádně a výslovně uplatněnou žalobní námitku, vyplývá z bodu 28 napadeného rozsudku: „Z žádných vyjádření žalobce nevyplývá, že by požadavky na vážicí zónu nebyly dodrženy, žádnou konkrétní námitku žalobce nevznese.“ Dále krajský soud uvedl v bodu 31: „V souzené věci je zjevné, že žalobci byly metodické pokyny známy, resp. nenamítal porušení jejich konkrétního ustanovení, ani jiný konkrétní důvod nesprávnosti vážení.“ Stěžovatel byl přesvědčen, že žalobní námitky byly dostatečně konkrétní a obsahovaly odkaz na konkrétní ustanovení pokynu MP 009-04. Dále stěžovatel podotkl, že vážicí zóna je na soukromém pozemku, stěžovatel nemá proto možnost předložit vlastní zaměření této zóny. Navíc je to především správní orgán, který má ke konkrétní námitce obviněného povinnost dokazovat, zda byly splněny podmínky vážení.

10. Dále stěžovatel upozornil, že Popisový list, z něhož vyšly všechny rozhodující orgány, byl vyhotoven dne 15. 5. 2006. Žádný důkaz nepotvrdil, že dne 22. 9. 2010, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku, byla vážicí zóna vyměřena v souladu s tímto popisovým listem, popř. kdo takové vyměření provedl. Na samotném místě vážení nejsou vyznačeny zaměřené body z Popisového listu. Nebylo prokázáno, že při měření byly váhy skutečně postaveny tak, jak je vyznačeno v Popisovém listu. Správní orgány neprovedly k námitce stěžovatele žádné dokazování a námitku nevyvrátily.

11. Krajský soud opomněl vypořádat také námitku porušení bodu 6.3.1.1 pokynu MP 009-04. Stěžovatel proto tuto námitku zopakoval. Jízdní souprava byla při vážení zabrzděna. Poté, kdy si stěžovatel uvědomil tento problém, požadoval kontrolní převážení, což je doloženo i protokolem č. 2010813284. Kontrolní převážení však bylo odmítnuto. Správní orgány se spokojily pouze s písemným vyjádřením pracovníka CSPSD, který tvrdil, že nezaznamenal, že by stěžovatel nedodržel pokyny pro pohyb vážicí zónou. Ve vyjádření ze dne 26. 4. 2011 stěžovatel nesouhlasil s tvrzením pracovníka CSPSD. Pokud mělo být vyjádření pracovníka CSPSD použito jako důkaz listinou, popř. svědeckou výpovědí, stěžovatel (obviněný) měl mít právo být přítomen výslechu svědka a klást mu otázky. Pokud výpověď obviněného a vyjádření svědka byly ve vzájemném rozporu, správní orgán měl umožnit obviněnému nebo jeho právnímu zástupci svědka konfrontovat. Existovaly zde důvodné pochybnosti, které měl správní orgán odstranit z úřední povinnosti, popř. jednoznačně uvést, proč jedné z uvedených osob uvěřil. Správní

orgán však přisvědčil svědkovi bez dalšího podkladu, čímž porušil právo obviněného na obhajobu. Ani krajský soud neprovedl k této otázce řádné dokazování.

12. Dále stěžovatel poukázal na část napadeného rozhodnutí, v níž celní ředitelství uvedlo, že i kdyby byla jízdní souprava zabrzděna, jednalo se o jednání stěžovatele, za které nese plnou odpovědnost. Podle celního ředitelství proto nebylo nutné zkoumat, zda byl řádně zjištěn skutkový stav a zda byly důkazy provedeny v souladu se správním řádem.

13. Podle stěžovatele se krajský soud řádně nevypořádal ani s námitkou chybného vyhodnocení dat získaných vážením. Soud sice odkázal na str. 7 a 8 rozhodnutí celního úřadu, zde je ale pouze uveden výpočet nejistoty měření. V žádném rozhodnutí ani v žádném vyjádření založeném ve spisu není doloženo, že byl proveden odpočet poloviny intervalu rozšířené nejistoty podle čl. 6.3.2 pokynu MP 009-04.

14. Pochybnosti o provedení odpočtu zesílil i sám celní úřad, pokud ve svém rozhodnutí uvedl, že povolená hmotnost náprav č. 2, 3 by byla překročena i v případě neprovedení odpočtu. Celní úřad tak připustil, že odpočet nebyl proveden.

15. Pokud by bylo zjištěno, že k odpočtu nejistoty měření nedošlo, a pokud by bylo přihlédnuto k vyjádření Metrologického institutu ze dne 11. 4. 2011, že odchylka měření v případě zabrzděného vozidla činí 1 až 5 %, správní orgán by musel uzavřít, že k přetížení vozidla ani jeho jednotlivých náprav nedošlo.

16. Stěžovatel shrnul, že všechny výše uvedené námitky by ve svém celku vedly ke zcela jinému výsledku vážení.

17. Závěrem stěžovatel namítl porušení právních předpisů týkajících se dokazování ve správním řízení. Správní orgány nikdy neprovedly důkazy listinami, které byly založeny ve spisu a ze kterých správní orgány vyšly. Provedení důkazů není zaznamenáno v žádném protokolu (viz § 56 odst. 3 správního řádu). Podle ustálené judikatury přitom nestačí, že účastník řízení byl seznámen s obsahem spisu, pokud listiny nebyly řádně k důkazu provedeny.

IV.

18. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že tvrzení stěžovatele v námitce chybného vyhodnocení výsledků vážení není pravdivé. Stěžovatel v odvolání tuto námitku nevznesl. V rozhodnutí celního úřadu jsou výpočty nejistot vážení podrobně provedeny. Z předmětných výpočtů je zřejmé, že k překročení nejvyšší povolené hmotnosti na dvojnápravu č. 2, 3, největší povolené hmotnosti motorového vozidla a přívěsu dojde i tehdy, pokud je opětovně zohledněna polovina intervalu těchto nejistot.

19. K námitkám týkajícím se vážicí zóny se celní ředitelství podrobně vyjádřilo v napadeném rozhodnutí. Celní ředitelství řádně zjistilo skutkový stav. Součástí spisu je vyjádření pracovníka CSPSD, který prováděl kontrolní vážení. Vážicí zóna je podrobně popsána (včetně sklonů a rozměrů) a fotograficky zdokumentována v Popisovém listu ze dne 15. 5. 2006. Od té doby vážicí zóna nebyla nijak změněna, proto ji lze stále přesně

zaměřit, např. vzhledem k poloze bývalého Celního úřadu Vysoké Mýto. Žalovaný podotkl, že vážicí zóna nemusí být místo zdokumentované podrobnými protokoly nebo znaleckým posudkem. Může jí být jakékoliv místo splňující požadavky metrologického předpisu. Tato skutečnost se ověřuje před zahájením kontrolního vážení. Pokud měl stěžovatel pochybnosti o sklonu vážicí zóny, mohl požadovat přímo na místě její přeměření. Stěžovateli také nikdo nebránil, aby předložil své vlastní posouzení. Správní orgány neupřely stěžovateli možnost vyjádřit se během správního řízení. Dále žalovaný zdůraznil, že povinností správního orgánu není provést všechny důkazy navržené účastníkem řízení, ale zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

20. K nevypořádání námitky zabrzdění vozidla žalovaný odkázal na bod 35 rozsudku krajského soudu. S námitkou odmítnutí kontrolního převážení se celní ředitelství vypořádalo v bodu 8 napadeného rozhodnutí. Ve vyjádření v Protokolu o provedeném kontrolním vážení ze dne 22. 9. 2011 žalobce neuvedl, že by jízdní souprava byla během kontrolního vážení zabrzděna a že mu bylo odmítnuto převážení.

21. Z § 51 správního řádu vyplývá, že k provedení důkazu lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci. Celní úřad proto nepochybil, pokud za důkaz o sklonu a technickém stavu vážicí zóny považoval vyjádření osoby znalé místa i problematiky vážení. Pravdivost tohoto tvrzení celní ředitelství posoudilo ve vztahu k dalším rozhodným okolnostem případu. Tímto způsobem celní ředitelství dospělo k závěru, že tvrzení stěžovatele o zabrzdění vozidla je nepravdivé. Z námitek stěžovatele je zřejmé, že zná metrologický předpis. Stěžovatel proto věděl, že výsledky mohou být ovlivněny zabrzděním.

22. Celní ředitelství nemohlo porušit § 55 správního řádu, protože neprovádělo důkaz svědeckou výpovědí. Nadto povinnost konfrontovat svědka s žalobcem není ve správním spisu (*pozn. NSS: patrně myšleno ve správním řádu*) stanovena. Dále žalovaný podotkl, že § 53 odst. 6 správního řádu se nevztahuje na všechny písemnosti založené ve spisu. Za takové listiny lze považovat např. závazná stanoviska nebo vyjádření dotčených orgánů podle § 136 odst. 1 písm. b) správního řádu. Účastníci řízení mají právo se s takovým stanoviskem seznámit a vyjádřit se k němu, jak tomu bylo i v posuzované věci.

V.

23. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

24. Kasační stížnost je důvodná.

25. Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, protože další námitky směřující proti právnímu posouzení věci samé nelze posoudit, pokud přezkoumávaný rozsudek neobstojí ani po formální stránce – tedy pokud krajský soud nevycerpal celý předmět řízení, jak byl vymezen v žalobě, a ve svém rozhodnutí se nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Nepřezkoumatelnost pro

nedostatek důvodů je ostatně vadou, již se Nejvyšší správní soud musí zabývat z úřední povinnosti i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítl (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

26. Krajský soud nesprávně uvedl, že stěžovatel neodkázal v žalobě na žádná konkrétní ustanovení pokynu MP 009-04, která měla být porušena, neuvedl konkrétní důvod nesprávnosti vážení a nevznesl žádné konkrétní námitky týkající se vážicí zóny. Tento závěr krajského soudu byl v rozporu s obsahem žaloby.

27. Stěžovatel v žalobě vytkl správním orgánům, že vážicí zóna nesplňovala po celé své délce 44,3 m požadavky podle bodu 6.2.2 pokynu MP 009-04. Namítl také, že Popisový list vymezuje podélné a příčné sklony pouze pro obdélník 20 x 3 m, nikoliv pro celou vážicí zónu, a že požadované parametry nedokládá žádný ze shromážděných důkazů. Dále namítl, že vážicí zóna nebyla na místě řádně vyznačena a že prostor, v němž proběhlo vážení, je zpětně nepřekontrolovatelný. Podle stěžovatele tak nebylo prokázáno, že vážicí zařízení bylo uloženo správně v souladu s pokynem MP 009-04. Dále stěžovatel tvrdil, že posunutí byť o 0,5 m mohlo výsledky zkreslit.

28. Popsané námitky krajský soud vypořádal pouze kuse. Konstatoval, že vyznačení vážicí zóny není upraveno obecně závaznými právními předpisy a odkázal na Popisový list a vyjádření pracovníka CSPSD ze dne 24. 3. 2011, aniž by se k jednotlivým námitkám konkrétně vyjádřil. Stěžovatel již v žalobě upozornil, že Popisový list ani vyjádření pracovníka CSPSD, o něž opřelo své rozhodnutí i celní ředitelství, se nevyjadřují ke skutečnostem, které stěžovatel namítl. Krajský soud se k této námitce nijak nevyjádřil a neobjasnil, které konkrétní pasáže Popisového listu a vyjádření pracovníka CSPSD vyvracejí námitky stěžovatele. Zmiňované dokumenty se totiž skutečně nezabývají parametry vážicí zóny mimo obdélník 20 x 3 m. Pouhý obecný odkaz na tyto dokumenty byl proto nedostatečný.

29. Pro naplnění požadavku na řádné odůvodnění nestačí, pokud soud uvede, že žalobní námitky jsou nedůvodné nebo nesprávné, ale nevysvětlí, v jakých konkrétních právních, případně skutkových důvodech nesprávnost nebo nedůvodnost žalobní argumentace spočívá (srov. např. rozsudky ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS).

30. Také v další žalobní námitce týkající se možného vlivu zabrzdění vozidla na výsledek vážení stěžovatel odkázal na konkrétní bod pokynu MP 009-04, který měl být porušen, a to bod 6.3.1.1. Stěžovatel namítl, že z tohoto důvodu požadoval kontrolní převážení, které nebylo provedeno. Krajský soud přesto uzavřel, že stěžovatel nenamítl porušení konkrétního ustanovení metodického pokynu (bod 31), ani konkrétní důvody pro provedení kontrolního převážení (bod 32). K námitce možného ovlivnění výsledku vážení zabrzděním vozidla, krajský soud pouze uvedl v bodu 35, že „podle vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 11. 4. 2011 ani zohlednění zabrzdění vozidla by nevedlo ke zproštění odpovědnosti žalobce, protože odchylka 1 – 5% odečtená od 8,6 % vykazuje stále kladnou hodnotu“. Překročení povolené hmotnosti o 8,6 % se ovšem vztahovalo pouze k překročení povolené hmotnosti na dvojnápravu č. 2, 3. Krajský soud se však nijak nevypořádal s tím, že např. největší povolená hmotnost na přívěs byla překročena jen o 3,8

%. Odchylka 1 až 5% by tedy mohla mít vliv na to, zda došlo k překročení největší povolené hmotnosti na přívěs, a tím i na rozsah porušení povinnosti stěžovatelem.

31. K námitce týkající se nesprávného výpočtu výsledků vážení krajský soud odkázal na body 4.2.1. a 6.3.1 pokynu MP 009-04 a uzavřel, že výpočet obsažený v rozhodnutí celního úřadu odpovídá matematickému vzorci uvedenému v předmětném pokynu. Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli, že se tento vzorec vztahuje pouze k výpočtu nejistoty. Pomocí něj nedochází k odpočtu poloviny intervalu rozšíření nejistoty. Zmiňované ustanovení pokynu MP 009-04 zní: *„Před posouzením, zda naměřená hodnota splňuje specifikaci danou zvláštním předpisem, se tedy od tohoto výsledku odečte polovina intervalu rozšířené nejistoty vyjádřené podle níže uvedeného vzorce.“* Gramatickým výkladem nelze dospět k jinému závěru, než že slova *„vyjádřené podle níže uvedeného vzorce“* se vztahují ke slovu nejistota, nikoliv ke slovu polovina, jinak by totiž předmětné ustanovení muselo znít *„odečte polovina intervalu rozšířené nejistoty vyjádřená podle níže uvedeného vzorce“*. I ze samotného vzorce vyplývá, že pomocí něj k žádnému odečtu nedochází: *„Nejistota dílčího měření (např. zatížení na nápravě) se vyjádří následujícím způsobem:*

$$u_n^2 = \left(\frac{mp_s}{\sqrt{3}}\right)^2 + (0,015 \cdot l)^2$$

32. Pokud krajský soud odkázal pouze na shodu výpočtu v rozhodnutí celního úřadu s matematickým vzorcem v pokynu MP 009-04, nevyvrátil žalobní námitku, že výsledek vážení mohl být zkreslen tím, že nedošlo k odpočtu poloviny intervalu rozšířené nejistoty.

33. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že krajský soud porušil povinnost svůj rozsudek řádně odůvodnit (§ 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Není-li zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

34. Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve výše uvedeném rozsahu vede sama o sobě ke zrušení rozsudku jako celku, Nejvyšší správní soud se proto již nezabýval dalšími námitkami směřujícími k nesprávnému posouzení právních otázek podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Námitkou neprovedení důkazu listinami založenými ve spisu se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat z důvodu její nepřípustnosti, protože stěžovatel neuplatnil tuto námitku v žalobě (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.). Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že uvedenými výhradami k odůvodnění rozsudku krajského soudu nijak nepředjímá konečné posouzení věci samé.

35. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1. s. ř. s.). V něm krajský soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

36. Krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. prosince 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu